

РЕШЕНИЕ

№ 1147

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 29.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10973** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 92, ал. 12 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/.

Образувано е по жалба от А. П. К. срещу Решение №РСЛ23-ГР94-3809-/3/ от 25.10.2023г., издадено от кмета на район „Слатина“-Столична община, допуснатата в което очевидна фактическа грешка е поправена с Решение №РСЛ23-ГР94-3809-/8/ от 17.11.2023г. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материалноправните разпоредби.

В съд.з. жалбоподателят А. П. К., чрез адв.М. поддържа жалбата. Претендира разноски по делото по представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – кмет район „Слатина“-Столична община, чрез юриск.Д. в съд.з. и в представено по делото писмено становище, оспорва жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответника и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по заявление с рег.№ РСЛ23-ГР94-3809/15.03.2023г. от А. П. К., с искане за извършване на промяна на адресната му регистрация по постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], етаж №5, ателие №17. Към заявлението е приложен Нотариален акт № 167, том I, рег.№ 5733, дело № 151/14.06.2021г., доказващ правото на собственост на жалбоподателя. Съгласно нотариалния акт, ателието в което се иска регистрация е с

площ 50кв.м. и се състои от две помещения, антре и баня-тоалетна, като към него е налице и мазе с площ 1,92кв.м.

В хода на производството е представено становище от гл.архитект, че обектът, в който се иска регистрацията е с предназначение за „Ателие за творческа дейност“, и без промяна на предназначението му не може да се ползва за жилищни нужди.

Въз основа на горното сатновище е издадено оспореното решение, с което е отказано извършването на адресна регистрация с мотивите, че обектът не отговаря на изискванията за жилище. Според административния орган в ателието няма осигурено поне едно жилищно помещение, няма осигурена кухня, прилежащо складово помещение в или извън него, няма осигурени комини за дневна и кухня, както и 1бр. място за паркиране, което е в нарушение на чл.40, ал.1 от Закона за устройство на територията и чл.110, ал.1 от Наредба № 7 за ПНУОВТУЗ.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 30.10.2023г., а жалбата срещу него е подадена на 09.11.2023г.

При на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва решението, насочена е срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Решението, предмет на съдебния контрол е издадено от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК като спор между страните по тези въпроси няма. В акта изчерпателно са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

В хода на производството пред административния орган не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващата страна или да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание, но такива твърдения в жалбата не се наведени.

Заповедта обаче е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби. Обществените отношения, свързани с адресната регистрация на лицата, пребиваващи на територията на Република България са уредени в Закона за гражданската регистрация (ЗГР) и Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация. Следва да се посочи, че целта на адресната регистрация е да отрази действителното фактическо положение на мястото, на което гражданите са се установили да живеят и съответно където да получават кореспонденция, както и да ползват произтичащите от това права и услуги.

Видно от материалите по делото, А. К. е подал Заявление рег.№ РСЛ23-ГР94-3809/04.09.2023г., с което направил искане за извършване на промяна на адресна му регистрация по постоянен и настоящ адрес в имот, находящ се в [населено място], [улица], етаж 5, ателие №17. Именно по това заявление е постановеният

отказ с Решение № РСЛ23-ГР94-389-/3/ от 25.10.2023 г. на кмета на район „Слатина“, Столична община.

Административния орган не е имал правно основание да откаже заявената адресна регистрация поради това, че се касае за ателие. Следва да се посочи, че няма изрично законово изискване адресната регистрация да се извършва само в обект – жилище по смисъла на чл. 40, ал. 1 ЗУТ. Съгласно § 5, т. 29 и т. 29а от ДР на ЗУТ при определяне предназначението на сградата ателиетата се считат за жилища, респ. съгласно § 5, т. 30 от ДР на ЗУТ „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди, на която законова характеристика в случая отговаря и ателието. Законодателят не въвежда с понятието за адрес задължение за лицето да посочи за свой адрес само „жилище“ по смисъла на ЗУТ. Това е видно и от разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и ал. 2 ЗГР, които не съдържат императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на жилища, по смисъла на §5, т.30 от ДР на ЗУТ. Съгласно текста на чл. 89, ал. 1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Самият законодател с това понятие не въвежда задължение за лицето да посочи за свой адрес само „жилище“ по смисъла на ЗУТ. Същото може да посочи и друг обект на собственост, където е избрало да получава кореспонденцията си, независимо дали е годен фактически да се ползва за жилищни нужди. В процесния случай безспорно е установена годността на ателието, собственост на А. К., разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което той може да получава кореспонденцията си, по см. на чл. 89, ал. 1, предл. последно от ЗГР. В изложения смисъл е и практиката на ВАС по Решение № 2596/24.02.2021 г. на Трето отделение по адм. д. № 8838/2020 г., Решение №11549/13.12.2022г., по адм.д.№5124/2022г. на Трето отделение, Решение №1766/14.02.2023г. по адм.д.№11480/2023г. на Трето отделение.

Допълнителен аргумент в подкрепа на горното тълкувание е и разпоредбата на чл. 121, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация, съгласно която кметът на общината определя адреси за включване в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси само, когато в тях има жилищна сграда, общежитие, хотел, мотел, почивен дом или друго място за подслон и същите са годни за обитаване.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че не са налице законови предпоставки за така постановения отказ с Решение № РСЛ23-ГР94-389-/3/ от 25.10.2023 г. на кмета на район „Слатина“, Столична община, да се извърши исканата адресна регистрация.

По изложените съображения заповедта на кмета на Столична Община следва да бъде отменена, като постановена в противоречие с материалноправните разпоредби – основание по чл.146, т.4 от АПК, а делото върнато като преписка на административния орган за ново произнасяне, съгласно съдържащите се в мотивите на настоящото съдебно решение тълкувания на съда по приложението на материалния закон.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на оспорващата страна следва да се присъдят сторените от нея по делото разноски в размер на 10лв. за държавна такса, а на адвокатите, предоставили правна помощ при условията на чл.38, ал.2 ЗАдв, адвокатско възнаграждение за един адвокат в размера по чл.8, ал.3 от наредба №12 за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 1000лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №РСЛ23-ГР94-3809-/3/ от 25.10.2023г., издадено от кмета на район „Слатина“-Столична община, допуснатата в което очевидна фактическа грешка е поправена с Решение №РСЛ23-ГР94-3809-/8/ от 17.11.2023г. на кмета на район „Слатина“-Столична община.

ВРЪЩА делото във вид на преписка на административния орган за ново произнасяне съгласно съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона в едномесечен срок от получаване на преписката.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. П. К., с ЕГН- [ЕГН], съдебни разноски в размер на 10 /десет лева/.

ОСЪЖДА Столична община да заплати солидарно на адвокат С. Б. П. от Софийска адвокатска колегия, личен номер [ЕГН], и адвокат В. В. М., от Адвокатска колегия-П., личен номер [ЕГН], адвокатско възнаграждение в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: